

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Ἑσωτερικοῦ δρ. 6. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

α' Αναπλάσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου
ὁδὸς Φλέσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνεον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ὀρησκεία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι, ὑπὸ F. Hottex. — Ὁ Βίος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ Ῥοδόλφου Ἀσπ. — Ὁ Μακρὴς συγγένειος καὶ παραποιῶν τοῦ λόγου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, ὑπὸ Κ. Α. Διαλησμά. — Τὸ ἐν Πύργῳ Τμήμα τῆς Ἀναπλάσεως. — Διαχείρισις ταμιακῆ τοῦ Συλλόγου τῆς Ἀναπλάσεως. — Ταμιακὴ διαχείρισις τοῦ Γεωγραφικοῦ Τμήματος.

Ἡ ὀρησκεία ΚΑΙ Αἱ ΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ ὑΠΟ F. BETTEX

Προοιμίου :

Α'.

Καὶ ὁ νέος κόσμος ὡσαύτως ἔσχε ποτὶ τοὺς πολιτισμούς του καὶ τὰς τέχνας του. Ὁ συστρατιώτης τοῦ Κορτές (1), Βαρθολομαῖος Διάξ, μᾶς περιέγραψε μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολυτελείαν, τὴν χρυσὴν τραπέζου σκευὴν καὶ τοὺς διὰ πτερῶν κολιθρίου πεποικιλμένους μανδύας τοῦ βασιλέως Μοντεζούμα, καὶ πῶς οἱ Ἰσπανοὶ, ἐπὶ τῇ θύρᾳ τοῦ Μεξικοῦ, τῶν ναῶν του, καὶ τῶν ἀνακτόρων του, κεκαλυμμένων διὰ πλακῶν ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, αἰτίνες ἠκτινοβόλουν ἐν μέσῳ λίμνης κυανῆς, ἔστησαν ἄλλοι ἐκ θαυμασμοῦ, μολοντί, λέγει, «εἶχομεν ἴδει ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ τὴν Σεβίλλαν καὶ τὴν Γρενάδαν, τοὺς μαργαρίτας τοῦ κόσμου».

Τῇ ἀληθείᾳ, ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν παχυλὴν ἀγνοίαν ἢ νὰ εἰμεθα μωρῶς κενόδοξοι, διὰ νὰ καταφρονήσωμεν τοσοῦτον

(1) Σ. Μ. Ὁ Φερνάνδος Κορτές, Ἰσπανὸς (1485—1547) ὑπῆρξεν ὁ κατακτητὴς τοῦ Μεξικοῦ, ἐνθα ἐγένετο δεκτὸς ἀρχιεπίσκοπος τοῦ βασιλέως Μοντεζούμα.

μεγαλοπρεπεῖς πολιτισμούς, καὶ νὰ πιστεύσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς μᾶλλον προηγμένους, ἐπειδὴ ταξιδεύομεν σιδηροδρομικῶς, ἀποστέλλομεν τηλεγραφήματα καὶ κατέχομεν βαπτιστήριον, καὶ φωτογραφικὰ λευκώματα, καὶ γραμματόσημα !

Ἀλλὰ ποῦ εἶνε τώρα αἱ ἰσχυραὶ ἐκείναι αὐτοκρατορίαι, οἱ πλοῦστοι ἐκείνοι πολιτισμοὶ ;—Πτωχοὶ ὅλεις πηγαίνουσι νὰ στεγνώσωσι τὰ δικά τῶν δπου ἡγείρετο ἄλλοτε ἡ υπερήφανος Τύρος, ἡ βασίλισσα τῶν θαλασσῶν. Ὅλγαι τινὲς ὑπάλλῃλοι τοῦ Κούκ, ἡλιθίως χέσκοντες, περιφέρονται ἀνὰ μέσον τῶν ἐρειπίων τῆς Παλμύρας (2), καὶ ὁ λέων ἀναπαύεται, καὶ ὁ θῶς (τσακάλι) ὠρύεται ἐπὶ τῶν ἀμόρφων πορῶν τῶν ἐρειπίων, τὰ ὅποια ὑπῆρξάν ποτε τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ναβουχοδονόσορος· εὐτελεῖς Φιελλᾶχοι ζῶσιν εἰς καλύβια ἐκ πηλοῦ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἀρχαίων ναῶν τῆς Αἰγύπτου· ἐνθα ὑπῆρξεν ἡ Κορχηδών, ἐλθὼν μόνον εἶνε τώρα καὶ ἄμμος, καὶ τὸ Μεξικὸν κατέστη ῥυπαρὰ μικροπόλιν τρίτης τάξεως !

Τί ὁδὸ διελογίζοντο περὶ προόδου καὶ περὶ πολιτισμοῦ οἱ ἡγεμόνες ἐκείνοι καὶ μονάρχαι τῆς ἄλλοτε, καὶ οἱ πλοῦστοι ἐκείνοι ἔμποροι τῆς Τύρου καὶ τῆς Κορχηδόνος, ἐὰν ἐπανήρχοντο εἰς τὸν κόσμον καὶ εἶδον τὴν σημερινὴν κατὰστασιν τόπων, οἵτινες, ὡς ἡ Μεσοποταμία, ἡ Περσία, ἡ ἡ Βόρειος Ἀφρική, ἦσαν εἰς τοὺς χρόνους τῶν τότε κατακτισμένοι, καὶ ἀληθεῖς ἀποθήκαι ἀφθονίας;

Εἶνε ἀληθὲς οὗτοι, ἐντὶ τούτων, οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ Γερμανοὶ καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥώσοι, ἄλλοτε λαοὶ ἀγνωστοί, δὲν εἶνε μικρὸν τι πεποικτισμένοι· ἀλλὰ μὴ τὸ λησμονώμεν, ὑπὲρ τὸ ἡμῶν τῆς ἀνθρωπότητος, 450 ἑκατομμύρια Κινεζῶν, 180 ἑκατομμύρια Ἰνδῶν, 50 ἑκατομμύρια Μαδύρων, οἱ Τάταροι καὶ οἱ Ἀρᾶβες ἀπομένουσιν ἐντελῶς στάσιμοι.

Ἐνώπιον τῶν ἐπιδητικῶν καὶ ἀναμφισβήτητων τοῦ-

(2) Σ. Μ. Πάλλμυρα, πόλις τῆς Συρίας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αἰφελιανῶ, περίφημος πρὶν διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὰ μνημεῖά της.

των γεγονότων, γεννᾶται ἡ ἐντύπωση, ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα, ὡς τοιαύτη, δὲν προσδεύει· ἀλλ' ὅτι τὸ κεφάλαιον τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς τῇ διακρίσει ἀπὸ τοῦ ὅλου, μεταβιβάζει ἀπὸ ἐνὸς λαοῦ εἰς ἄλλον, καὶ ὅτι ἐκαστος τὸ μεταχειρίζεται συμφώνως πρὸς τὰ χαρακτηριστικά του καὶ τὰς ιδιαιτέρας του ικανότητας.

Ἐν παντὶ χρόνῳ, ἡ ἀνθρωπότητα, τοῦτέστιν ὁ μέγας, ἡ οἱ μεγάλοι λαοί, οἵτινες ἡγοῦντο αὐτῆς, συνεκέντρωσαν τὰς προσπάθειάς των πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅστις τοῖς ἐφαίνετο πούτῳ, καὶ ἐν παντὶ χρόνῳ, κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἤττον, ἐφθασαν εἰς αὐτόν.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἠθέλησαν νὰ ἰδρῶσιν ἰσχυρὰν τάξιν ἱεραρχικὴν καὶ συμβολικὴν, καὶ νὰ τὴν ἐγκλείσωσιν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ Νείλου, καὶ τὸ κατώρθωσαν.

Ὁ Νουβουχοδονόσορ ἠθέλησε τὴν ἀπόλυτον μοναρχίαν ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι αὐτῆς, τῇ δυνάμει καὶ τῇ καλυπτεῖ, καὶ ἐπραγματοποίησε τὸ ἰδεώδες τοῦ (Δανιὴλ Β' 27—28).

Οἱ Ἕλληνες ἠθέλουν νὰ ἐκφράσωσι κατὰ πάντα καὶ πανταχοῦ τὴν ἰδέαν τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ἁρμονίας, καὶ τὸ ἐπέτυχον· οἱ Ῥωμαῖοι νὰ ᾖν οἱ ἰσχυροὶ κυρίαρχοι τοῦ κόσμου, καὶ ἐγένοντο τοιοῦτοι.

Διὰ τοὺς Ἰνδοὺς ὁ κόσμος ἦτο ἀπέραντον μυστικὸν ποίημα· διὰ τοὺς Αἰγυπτίους πρόστονον τῆς αἰωνιότητος· διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοῦ κάλλους· διὰ τοὺς Ῥωμαίους πόλις καὶ στρατόπεδον, περιχαρὰ καὶ ἀποδόξασμα ὑπὸ τῆς δυνάμεως. Ἡμεῖς τὸν κατεστράφημεν ἐργαστήριον καὶ ἐμπορεῖον· διότι καρδαίνειν πρὸς ἀπόλαυσιν, ἰδοὺ τὸ ἡμέτερον ἐβλεμμα καὶ ὁ ἡμέτερος σκοπός. Δὲν ἔχομεν πλέον μεγάλην τινὰ ἰδέαν δεσποῦσαν, ἀλλ' ἀρεσκόμεθα εἰς τὴν πολιτικὴν ἡμῶν καὶ τὰς ἐμπορικὰς συμβάσεις, τὴν βιομηχανίαν μας, τὸ ἐμπόριόν μας, καὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας μας. Ὁ καθηγητὴς Χούζελ τὸ ὁμολογεῖ «Οἱ καλῆτεροι τῶν νεωτέρων πολιτισμῶν μοι φαίνονται ὅτι φανερώσουσι κατὰστασιν τῆς ἀνθρωπότητος ἀνευ ἰδανικῆς ἀξίας τοῦ ὀνόματος τούτου, καὶ μὴ ἔχουσιν κἄν τὴν ἀξίαν τῆς σταθερότητος». (Ἐπιθεώρησις τῶν Δύο Κόσμων, Ὀκτωβρίου 1896). Δὲν ἐπιμελόμεθα πλέον τὴν διάνοιαν παρὰ καθόσον ἀποφέρει προσόδους· ἀλλ' ἐπίσης αἱ μεγαλοφυΐαι μας, ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ, καὶ ὁ Τένυσον, ὁ Βέρνις καὶ ὁ Βάγνερ, ὁ Μείσσιγι, ὁ Δωδε καὶ ὁ Ἰφέν, ἀπολήσκουσιν ἐκατομμυριοῦς ἀντὶ νὰ ἀποβάνωσι τῆς πείνης· καὶ τοῦτο εἶνε ὁπωσδήποτε δὲν προσδοκῶν.

Διότι, ὡς πρὸς τὴν μεγαλοφυΐαν, ἡ ἐργασίαν δὲν ὑστερεῖ. Ἐκ τοῦ ὅτι δὲν εἶχον ἐρεῖραι τὸ τηλέφωνον καὶ τὰ δυναμόμετρα, ὅπερ ἀποδοτέον εἰς τὸ ὅτι δὲν τὰ ἐξήτουν, ὅθ' ἦτο ψευδὲς νὰ συναγάγωμεν ὅτι ἦσαν ὀλιγώτερον ἡμῶν εὐφυεῖς καὶ ὀλιγώτερον πνευματώδεις. Ἐὰν εἰς Σόλων, εἰς Πλάτων ἢ εἰς Πυθαγόρα, εἰς Πίνδαρον ἢ εἰς Σαπφώ, ἐκνεφερίνεται μὲ νεώτερον ἐγδύματα εἰς τινὰ τῶν πρώτων αἰθυστῶν τῶν Παρίσιων, θὰ ἠδύναντο, μετὰ λίαν ταχείαν διακρίσειν, νὰ μᾶς θελῇ, ὡς ἔκκαμνεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ, διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ, διὰ τῶν πρωτοτύπων ἀντιλήψεων τῶν, τῶν λαμπρῶν παρατηρήσεων τοῦ περὶ τῆς

τέχνης καὶ τῆς πολιτικῆς, τῆς ζωῆς, τῆς γυναικός, καὶ τῆς ποιήσεως. Δὲν ὅθ' ἐστοίχιζε σχεδὸν τίποτε εἰς ἕνα Ἀριστοτέλην τὸ νὰ γνωρίσῃ δὴν μας τὴν ἐπιστήμην, ἢ εἰς ἕνα Ἀνιθάν, τὸν ὁποῖον Νικολάου ὁ Α' ἀνεκέρυττε τὸν μεγαλύτερον στρατηγὸν ὅλων τῶν χρόνων, νὰ ἐννοήσῃ τὴν νεωτέραν πολεμικὴν τακτικὴν, ἢ εἰς ἕνα Ἀρχιμήδην τὰς μηχανάς μας, καὶ ὅθ' ἦσαν ἀκόμη σήμερον ἐπίσης μεγάλοι εἰς ὅλα ταῦτα ὅσον ἦσαν εἰς τὸν καιρὸν τῶν. Διότι ἐπὶ τέλους οἱ ἄνδρες ἐκείνοι καὶ οἱ ἥρωες, τῶν ὁποίων τὸν βίον μᾶς διηγείται ὁ Πλούταρχος, θὰ ὑπεχώρουν εἰς ἡμᾶς ὡς πρὸς τὴν εὐγένειαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς, ἢ ὡς πρὸς τὸ ἥθος, τὴν καρτερίαν, τὴν ἐνεργητικότητα, καὶ ὡς πρὸς τὴν δυνάμιν τοῦ χαρακτῆρος, ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴν τέλος, ἢ ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα·

Εἶνε μεγάλη πλάνη τοῦτο, ὅσον καὶ τὸ πιστεῦν ὅτι μᾶς ἤρκει νὰ συλλέξωμεν ἀπὸ χιλιῶν ἐτῶν δι' ἐργασίας ἀκαταπύστου, ὡς αἱ μύμηκες, χιλιῶδες τινὰς γεγονότων, διὰ νὰ ἀξιῶμεν περισσώτερον, ἢ νὰ γνωρίζωμεν ἀναλόγως πλείονα τῶν ἡμετέρων προγόνων.

Συχνότατα ὁμοιάζομεν πρὸς τοὺς ἡλιθίους ἐκείνους, οἵτινες κληρονομοῦσι χιλιῶδες, τὰς ὁποίας οἱ πατέρες των ἐκέρδησαν. Ἡ ἀληθὴς γνώσις συνίσταται ἐπίσης ὀλίγον εἰς τὸ πλῆθος τῶν γεγονότων, ὅσον καὶ ὁ ἀληθὴς πλοῦτος εἰς τὰ κεφάλαια, τὰ ὁποῖα κατατίθενται εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ τῶν ὁποίων δὲν γίνεται χρῆσις. Εἰς Πλάτων, εἰς Σενέκας, συνίσταται, ἐκ τῶν ὀλίγων γνώσεών των, ἰδέαν περὶ Θεοῦ, ἀνθρώπου καὶ σύμπαντος, ἄλλως μεγάλην ἢ ἡ ὀλιστικὴ ἡμῶν ἐπιστήμη, ὡς καὶ ὁ Νεύτων εἶδεν, ἐν τῇ πτώσει μήλου τινός, τὸν νόμον τῆς βαρύτητος καὶ τὰ ἐξαγόμενά του. Ἄλλ' ἡ ἡμετέρα νεότης εἶνε λίαν βεβαρημένη ἐκ τοῦ μανθάνειν, ὥστε νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ διανοήσῃ, καὶ ὁ πατήρ Βάννερβελτ(!) κατεγίνετο τὸσον εἰς τὸ νὰ κερδήσῃ ἐκατομμύρια, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ποτὲ νὰ ἐμυλῇ ὁρθῶς ἢ νὰ γράψῃ ἀνευ σφάλματος τὴν ἀπλουστεράν φράσιν· καὶ ἡ ἀγνοία τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, τῶν μεγάλων νόμων τῆς ψυχῆς καὶ τῆς φύσεως, χαρακτηρίζουσι σήμερον διακεκριμένῃ μερίδι τῆς λεγομένης καλῆς κοινωνίας καὶ τοῦ καλουμένου καλοῦ κόσμου.

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ὑπὸ
ΡΟΔΟΛΦΟΥ ΑΣΜΗ
(κατὰ μετὰφρασιν Κρυστάλλιας Δαδικαλοπούλου)

Η ΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ
(Λουκ. Α' 5—8)

Ὁ Θεὸς εἶχε κάμει ταύτην τὴν ἐπαγγελίαν διὰ τοῦ

(1) Πλοῦτος Ἀμερικανός, ἀφῆσας περιουσίαν 500 ἐκατομμυρίων φράκων.

προφήτου Μαλακίου λέγοντος: Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου καὶ θέλει κατασκευάσαι τὴν ὁδὸν ἐμπροσθέν μου· καὶ ὁ Κύριος τὸν ὁπίον ζητεῖτε, ἐξαίφνης θέλει ἔλθαι εἰς τὸν ναὸν Αὐτοῦ (Μαλ. γ' 1). Τέσσαρες αἰῶνες εἶχον διαρρεῦσι ἔκτοτε, χωρὶς κανεὶς προφήτης νὰ ἐμυλῇ εἰς τὸν Ἰσραήλ. Ἐπὶ τῶν βουδῶν τοῦ Ἰουδα, προφανῶς εἰς τὴν λευτικὴν πόλιν τῆς Χεβρών, ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡρώδου, ἱερεὺς τις ὀνόματι Ζαχαρίας μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἐλισάβετ. Καὶ αἱ δύο ἦσαν δίκαιοι καὶ θεοφοβούμενοι, καὶ ἐτήρουν πάσας τὰς ἐντολὰς καὶ πάσας τὰς διατάξεις τοῦ Κυρίου ἀμέμπτως, προσμένοντες τὴν παρηγορίαν τοῦ Ἰσραήλ. Δὲν εἶχον δὲ τέκνα, διότι ἡ Ἐλισάβετ ἦτο στέρκα, καὶ ἀμφότεροι ἦσαν προβεβηκότες εἰς τὴν ἡλικίαν. Συχνάκις προσήνουντο, καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν ὅπως δώσῃ καὶ εἰς αὐτοὺς τέκνα, διότι ἐγνώριζον ὅτι: Κληρονομία παρὰ τοῦ Κυρίου εἶνε τὰ τέκνα· ἡσθός αὐτοῦ ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας (Ψαλμ. ρκζ' 3)· ἀλλὰ ἐφαίνοτο ὅτι αἱ δεήσεις των οὐδέποτε ἐμελλον νὰ εἰσκακοσθῶσιν.

Ἐν τοῦτοις ἐφθασεν ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Ζαχαρίας, ἀκολουθῶν τὴν τάξιν τῆς ἐρημίας του, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὑψίστου, ἵνα θυμιάσῃ· τότε ἐπεφάνη εἰς αὐτὸν ἄγγελος ἱστάμενος πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος καὶ τῷ εἶπε: Μὴ φοβοῦ, Ζαχαρία, διότι εἰσπαικούσθαι ἡ δέσποις σου, καὶ ἡ γυνὴ σου Ἐλισάβετ γεννήσουσι υἱόν σοι καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννην, καὶ ἔσται χαρὴ σοι καὶ ἀγαλλίασις, καὶ πολλοὶ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ χορηγούνται· ἔσται γὰρ μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ οἶνον καὶ σίκερα οὐ μὴ πίῃ, καὶ Πνεύματος Ἁγίου πλησθήσεται ἐπὶ ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πολλοὺς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ τῷ Κυρίῳ τὸν Θεὸν αὐτῶν, καὶ αὐτὸς προλεύσεται ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει· Ἡλίου ἐπιστρέψει καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα καὶ ἀπειθεῖς ἐν φρονήσει δικαίων, ἐτοιμάσαι Κυρίῳ λαὸν κατεσκευασμένον (Λουκ. α' 13—17). Ὅποιαν χαρὰν ἠθέλε προξενῆσαι εἰς τὸν Ζαχαρίαν ἡ ἀγγελία αὕτη, ἐν τῷ ἰδίδετο ἔτη τινὰ ἐνωρητέρον! ἀλλὰ τῶρα πλέον ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο λίαν ἀρχαῖ· τοιαύτη εὐνοία τῷ ἐφάνη ἀδύνατος· οὕτως ἐξέφρασε τὴν ἀμφιβολίαν του πρὸς τὸν ἄγγελον λέγων· Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; ἐγὼ γάρ εἰμι πρεσβύτερος, καὶ ἡ γυνὴ μου προβεβηκυῖα ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆς. Ἄλλ' ὁ ἄγγελος τῷ ἀπεκρίθη: Ἐγὼ εἰμι Γαβριὴλ ὁ παρυστικὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀποστέλλω λαλῆσαι πρὸς σὲ καὶ εὐαγγελισθῆναι σοι ταῦτα. Καὶ ἰδοὺ, ἔση σιωπῶν καὶ μὴ δυνάμενος λαλῆσαι, ἀρχίσεις ἡμέρας γέννηται ταῦτα· ἀνθ' ὧν οὐκ ἐπίστευσας τοῖς λόγῳ μου, οἴτινες πληρωθήσονται εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν (Λουκ. α' 18—20). Διὰ τῆς γλώσσης ἡμάρτησεν εἰς τὸ ἱερὸν ὁ Ζαχαρίας, διὰ τῆς γλώσσης καὶ ἐτιμωρήθη. Ὅτε δὲ ἐξῆλθε, διὰ νὰ εὐλογήσῃ τὸν λαόν, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐμυλῇ, καὶ ἐνόησαν ὅτι εἶδεν ὄψασιν ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

Ἐντὸς ὀλίγου ἐβεβαίωθη περὶ ἐκείνου, ὅπερ δὲν εἶχε πιστεύσει, ὅτι δηλ. ὁ ἄγγελος τῷ εἶχεν εἶπει τὴν ἀλήθειαν· διότι μετὰ τινὰ καιρὸν ἡ Ἐλισάβετ συνέλαβεν· Ἐν τοῦτοις ὅσον μεγάλη καὶ ἀνέπληξη ἡ εὐτυχία τοῦ Ζαχαρίου, δὲν ἠδύνατο ὁμῶς νὰ τὴν ἐκφράσῃ πρὸς τὴν γυναικὴ του· ἡ καρδία του ἦτο πλήρης ἐξ αὐτῆς, ἀλλ' ἡ γλῶσσά του δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδηλώσῃ τὰ αἰσθηματά του· ἦτο δεσμευμένη. Ὁ Θεὸς τὸν εἶχεν εὐλογήσει, πλὴν ἐτιμωρήθη δι' αὐτῆς ταύτης τῆς εὐλογίας. Ἡ μεγάλη ἐκείνη χαρὰ, ἣν ἦτο ἠναγκασμένος νὰ καταστήλῃ, ἦτο δι' αὐτὸν ὀλίγη. Ὁ υἱὸς του ἦτο δι' αὐτὸν κήρυξ τῆς μετανοίας, πρὶν ἀκόμη γέννηθῇ.

Μετὰ ἑξ ἡμέρας, ὅτε ἡ Μαρία ἔλαθε τὴν ὑπόσχεν δι' αὐτὴν ὅθ' ἔσται ὄργανον τῆς ἐσπερώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐπορεύθη πρὸς ἐπισκεψιν τῆς ἐξεδέσφης τῆς Ἐλισάβετ· μόλις δ' ἐκείνη ἤκουσε τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, τὸ βρέφος ἐκέρτησεν εἰς τὴν κοιλίαν αὐτῆς, καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ὑψώσασα τὴν φωνὴν ἀνέκραξε· Εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἡσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκήρτισε τὴν βρέφος ἐν ἀγαλλίασει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου· καὶ μακαρία ἡ πιστεύουσα, ὅτι ἔσται τελείως τοῖς λελολημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου (Λουκ. α' 42—45). Τοιουτοτρόπως ἡ Ἐλισάβετ, ἡ ἀπλὴ ἐκείνη καὶ ταπεινὴ γυνή, ἐγένετο προφήτις, ὡς ἄλλοτε ἡ Μαριάμ καὶ ἡ Δεβόρα. Ἀλλὰ μόλις ἔπαυσε νὰ ἐμυλῇ, καὶ ἡ Μαρία δι' ἐνὸς ὕμνου δοξολογίας κατέθεσε τὴν καρδίαν τῆς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ὑψίστου, καὶ εἶπε: Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἀγαλλιάσθαι τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρι μου· διὸ ἐπέδραμεν ἐπὶ τὴν ταπεινωσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ. Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέν μοι μεγάλα ὁ Δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα Αὐτοῦ· καὶ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ εἰς γενεὰς γενεῶν τοῖς φοβουμένοις Αὐτόν. Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι Αὐτοῦ· διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν. Καθεῖλε δυνάστες ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς. Πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς· ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ, μνησθῆναι ἐλπίους (καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν) τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα (Λουκ. Α' 46—55). Ἐμείνει δὲ ἡ Μαρία τρεῖς περίπου μῆνας πλησίον τῆς φίλης τῆς, ἵνα ἀπολαύσῃ μετ' αὐτῆς τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Κυρίου.

Ὅτε ἐπληρώθη ὁ χρόνος, ἡ Ἐλισάβετ ἔτεκε υἱόν. Ὅκτω δὲ ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου, ὅτε ἐμελλον νὰ περιτάμωσιν αὐτὸ καὶ νὰ τῷ δώσωσιν ἑν ὄνομα, ἡ οἰκογένεια ἠθέλε νὰ τὸ ὀνομάσῃ Ζαχαρίαν, ὡς τὸν πατέρα αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ μήτηρ διεκήρυξεν ὅτι ἐπρεπε νὰ ὀνομασθῇ Ἰωάννης. Ἐπειδὴ δὲ οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς ἐξέπληττοντο, ἔνευσαν εἰς τὸν Ζαχαρίαν, ὅστις ἔγραψεν εἰς πινά-

κιδιον: 'Ιωάννης ἐστὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἡ γλῶσσά του ἐλύθη, καὶ ἐλάλει εὐλογῶν τὸν Θεόν. Εὐχαριστεῖ ἡδὴ τὸν Κύριον ὁ Ζαχαρίας, διότι ἐκτελεῖ πιστῶς τὰς ἐπαγγελίας, ἀς ἔδωκεν εἰς τὸν λαὸν Αὐτοῦ διὰ τῶν προφητῶν, ὅτι θέλει τὸν ἀπολυτρώσει ἐκ τῶν ἐχθρῶν του καὶ ἐκ τῆς χειρὸς τῶν καταθλιβόντων αὐτόν. Ἔττα περιγράφει τὴν ἀποστολὴν τοῦ υἱοῦ του κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: Καὶ σύ, παιδίον, προφῆτης Ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου, ἐτοιμάσαι ὁδοὺς Αὐτοῦ· τοῦ δοῦναι γινώσιν σωτηρίας τῷ λαῷ Αὐτοῦ ἐν ἁβύσσιν ἀμνηστῶν αὐτῶν, διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, ἐπιβῆναι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου· καθημένοισ τοῦ κατενθῆναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης (Λουκ. α' 76—79). Οὕτως ὁ σάββας ἱερὺς Ζαχαρίας δεικνύει ὁποῖας φύσεως θὰ ἦτο ἡ μετάνοια, ἣν ὁ Ἰωάννης εἶχε κληθῇ ὅπως κηρύξῃ. Δὲν ἐπρόκειτο ἡδὴ περὶ τρέμου ὁμοῦ πρὸς ἐκείνους, ὃν ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Κῆν ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ, οὐτε περὶ τῆς φρίκης καὶ τῆς ἀγωνίας, ἣν προξενεῖ ἡ προσδοκία τῆς κρίσεως, ἀλλὰ περὶ ἀγίας τινὸς ὁλίφσεως ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις, φερούσης πρὸς τὴν σωτηρίαν.

Καὶ τὸ πνεῦμα ἡμῶν καὶ ἐκρηταῖοι πνεύματα, καὶ ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις, ἕως ἡμέρας ἀναδείξας αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰσραὴλ (Λουκ. α' 80).

Ο.Κ. ΜΑΚΡΑΚΗΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΟΙΩΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ» ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

Α'.

Ἡ Πατριαρχικὴ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἔγραψε καταδικάζουσα τὸ τρισύνθετον τοῦ κ. Μακράκη, ὅπερ καταδικάσκει καὶ ἡ Τοπικὴ Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1847 καὶ ἡ τῆς Ἑλλάδος Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ 1879. Τὸ ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔγραψεν, ὅτι ἡ θεία οὐσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν μετέχεται· διότι «τότε θὰ συνέβαινε τὸ ἐξῆς ἄτοπον: ὅσοι ἄνθρωποι, τόσαι καὶ οὐσίαι ἁγίου Πνεύματος θὰ ὑπάρχοι· κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπὸ τῆς πηγῆς αὐτῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅπου οὐσία, ὁ Ἁγίου Πνεύματος, ἐνοεῖται) ἐκεῖ καὶ ὑπόστασις, ὅθ' ἀνέβαινε ὥστε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ μὴ εἶχε μίαν πλὴν ὑπόστασιν, ἀλλὰ νὰ ἦτο μυριοὑπόστατον καὶ δικαι- ορετόν, ἐνῷ κατ' ἀλήθειαν ἔχει μίαν μόνον ἀδικαίρετον ὑπόστασιν.» Τούτους λόγους τοῦτοῦ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐφημερίδος συνέχει καὶ παρεποίησεν ὁ κ. Μακράκης. Ἐνθ' δηλαδὴ, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῆς ἀλληλουχίας, τὸ ἄδποι οὐσία, ἐκεῖ καὶ ὑπόστασις) σημαίνει, ὅτι, ὅπου ὑπάρχει ἡ οὐσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐκεῖ ὑπάρχει, ὡς ἀχώριστος ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἡ ὑπόστασις αὐτοῦ, ὁ κ. Μακράκης τὸ περὶ μόνος τῆς οὐσίας καὶ ὑποστάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

λεγόμενον παρέστησεν ὡς λεγόμενον περὶ πάσης οὐσίας καὶ ὑποστάσεως, καὶ θείας καὶ ἀνθρωπίνης καὶ ὕλης καὶ ἀόλου καὶ προσωπικῆς καὶ ἀπροσώπου, καὶ παρήγαγε σύγ- χυταιν τὴν ἀλήθειαν ἐπισκοπεύουσιν. Ἐνθ' οὖν, ἐν τῷ κει- μένῳ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐφημερίδος ἔγραψεν, ὅτι, ἂν μετεί- χετο ἡ θεία οὐσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀπετέλει τρίτον συστατικὴν τῶν ἀνθρώπων, θὰ συνέβαινε τὸ ἐξῆς ἄτοπον: «ὅσοι ἄνθρωποι, τόσαι καὶ οὐσίαι ἁγίου Πνεύματος θὰ ὑπάρχοι· κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπὸ τῆς πηγῆς αὐτῶν.» καὶ ἐνθ' αὐτῷ ἀνεδημοσιεύθη οὕτω δις καὶ ἐν τῇ «Ἀνα- πλάσει», ἐν τούτοις ὁ κ. Μακράκης δις ἡδὴ (ὅρα «Λόγον» τῆς 21 Φεβρουαρίου ἐ. ε. ἀρ. 1460 σελ. 3 στ. 28') οὕτω δὲ καὶ εἰς προηγούμενον φύλλον) παρεποίησε τὸ χωρίον τοῦτο ὡς ἐξῆς δημοσιεύων αὐτό: «ὅσοι ἄνθρω- ποι, τόσαι καὶ οὐσίαι ἀνθρώπων ὑπάρχουσι κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπὸ τῆς πηγῆς αὐτῶν.»

Συγκρίνατε τὸ γνήσιον καίμενον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» πρὸς τὴν δις γενομένην παραποίησιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ «Λόγου». Τί παρατηρεῖτε; Ὅτι τὸ μὲν πρῶτον, τὸ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», εἶνε ἀλήθεια· τὸ δὲ δεύτερον, τὸ τοῦ «Λόγου», εἶνε ψεῦδος παράλογον. Τὸ μὲν πρῶτον, ὡς τὸ γράφει ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», δὲν εἶνε ἰδέα ἰδική της, ἀλλὰ γνώμη αὐτοῦ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ λέγοντος, «Ἡ οὐσία παρ' ὅσων ἐστὶ μετεχόμενη, τσακύνται καὶ τὰς ὑποστάσεις ἔχει.» Ὡστε αὐτὸ τοῦτο λέγει καὶ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» γρά- φουσα «ὅπου οὐσίαι ἐκεῖ καὶ ὑπόστασις.» Καὶ ὅτι, ἂν ὑπῆρ- χον ἄνθρωποι ἔχοντες τρίτον συστατικὸν τῶν τῆν θείαν οὐσίαν, ὅσοι θὰ ἦσαν οἱ τοιοῦτοι, τόσαι θὰ ἦσαν καὶ αἱ οὐσίαι καὶ αἱ ὑποστάσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἰπο- μένωσ ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἦτο πλὴν τρισυπόστατος, ἀλλὰ μυ- ριούπόστατος· διότι λέγει ὁ ἅγιος Πατὴρ: «Ἡ οὐσία παρ' ὅσων ἐστὶ μετεχόμενη, τσακύνται καὶ τὰς ὑποστάσεις ἔχει» σημαίνει τοίνυν, εἴπερ ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ μετέ- χεται, μὴκέτι τρισυπόστατον εἶναι ταύτην, ἀλλὰ μυριοὑ- πόστατον. Ὡστε, ὡς δεικνύεται πασιδῆλως, ὁ κ. Μα- κράκης, α') συγχέει τοὺς λόγους τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», β') παραποιεῖ αὐτούς· γ') πλανᾷ παριστῶν αὐτοὺς ὡς ἰδικούς της, ἐνθ' εἶνε λόγοι τοῦ ἁγίου Γρηγορίου· δ') συγχέων καὶ παραποιῶν καὶ πλανῶν, διαβάλλει τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου τοῦτου ὡς αἰρετικούς, ὑποπίπτων αὐθις εἰς τετραπλοῦν ἔγκλημα ὁ ὑποκαίμενος καὶ εἰς τριπλοῦν ἀνάθεμα, ὡς ἐπεδείχθη εἰς τὸ προηγούμενον τῆς «Ἀναπλά- σεως» φύλλον.

Ἡ μὲν λοιπὸν «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ἔγραψεν ὅτι, ἂν ἡ θεία οὐσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἦτο μετεκτή ὡς τρίτον τοῦ ἀνθρώπου συστατικόν, θὰ συνέβαινε τὸ ἄτο- πον ὅτι θὰ ὑπῆρχον ὅσοι ἄνθρωποι, τόσαι καὶ οὐσίαι ἁγίου Πνεύματος.» Ἐπομένως δὲ καὶ τόσαι ὑπόστασις αὐτοῦ, διότι ὅπου θεία οὐσία, ἐκεῖ καὶ θεία ὑπόστασις κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον· ὁ δὲ κ. Μακράκης

παρεποίησε τοὺς λόγους τοῦτους δις ἀνεδημοσιεύσας ἐν ὑπὸ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐφημερίδος ἔγραψεν ὅτι: «ὅσοι ἄνθρωποι, τόσαι καὶ οὐσίαι ἀνθρώπων.» ἐνθ' αὐτῷ δὲν ἔγραψεν, διότι τοῦτο δὲν εἶνε τὸ ἄτοπον συμπε- ρασμα τοῦ ψευδοῦς φρονήματος του, ἀλλὰ τὸ ἄτοπον συμ- πέραςμα τοῦ τρις ἀναθεματιζομένου τρισυνθέτου αὐτοῦ εἶνε τοῦτο, ὅτι, ἂν ἡ θεία τοῦ θείου Πνεύματος οὐσία μετεί- χετο καὶ ἀπετέλει τρίτον τοῦ ἀνθρώπου συστατικόν, ὅσοι ἄνθρωποι θὰ ἦσαν τρισύνθετοι, τόσαι θὰ ἦσαν καὶ αἱ ἀπὸ τῆς θείας οὐσίας ἀχώριστοι θείαι ὑποστάσεις, καὶ ἡ Ἁγία Τριάς θὰ ἦτο Μυριάς ὑποστάσεων. Ἐπειδὴ λοιπὸν προσ- κρούει καὶ ἀντιπίπτει πρὸς τὸ ὕψιστον περὶ Ἁγίας Τριά-δος τοῦ Χριστιανισμοῦ δόγμα, διὰ τοῦτο δικαίως τὸ τρι- σύνθετον καταδικάζεται εἰς τὸ τρις ἀνάθεμα ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Τοπικῆς Συνόδου τῆς ἁγίας τοῦ Χρι- στοῦ Ἐκκλησίας, καταδικάσθη δὲ καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνό-δου τῆς Ἑλλάδος τῷ 1879, κατεκρίθη δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ὁργάνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῷ 1899.

Β'.

Ἀλλ' ὁ κ. Μακράκης, ὅπως συγχέει καὶ παραποιεῖ τοὺς λόγους τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», οὕτω συγχέει καὶ παραποιεῖ καὶ τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, μὴ ἀποφασίσας ἀκόμη νὰ ἀποκηρύξῃ καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπιμένων νὰ ἐγκωμιάζῃ περιπαθῶς τὴν περὶ τρισυνθέτου ὁλέθριον πλάνην του. Καὶ ἐνθ' ὁ ἅγιος Γρηγόριος παρίστατο εἰς τὴν Τοπικὴν Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῶν Βλαχερνῶν κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1347, ὅπου καὶ ὁ αὐ- τοκράτωρ Ἰωάννης ὁ Κατακουζηνὸς καὶ ὁ πατριάρχης Κἀλλιστος καὶ πλῆθος ἁγίων Πατέρων, καὶ ἀπεφάνθη μετὰ πάντων ὅτι ἡ θεία οὐσία δὲν μετέχεται, καὶ ἐπομέ- νως δὲν ἀποτελεῖ τρίτον τοῦ ἀνθρώπου συστατικόν· ἐνθ' ἡ ἁγία αὕτη Σύνοδος καὶ σὺν αὐτῇ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἀπε- φάνθη ὅτι ἡ θεία οὐσία εἶνε παντελῶς ἄλμπτος καὶ ἀμέθεκτος· ἐνθ' συγκατεδικάσκει τοὺς μὴ τοῦτο ὁμολο- λούντας εἰς τὸ ἀνάθεμα τρις· ἐνθ' τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνό-δου ἐκείνης δύναται τις νὰ ἀναγνώσῃ πλήρη, (διότι ἡμεῖς τὸ σχετικὸν μόνον μέρος αὐτῆς ἀνεδημοσιεύσαμεν), εἰς τὸ Τριφίδιον ἐκδόσεως Ἀθηνῶν σελ. 52, στήλη δευτέρα, παρὰγράφος τετάρτη· ἐνθ' ὁ ἅγιος Γρηγόριος μετὰ τῆς ἁγίας ἐκείνης Συνόδου κηρύττει αἰωνίαν τὴν μνήμην αὐτῶν νήμολογούντων τὸν Θεόν... κατὰ μὲν τὴν θείαν οὐ- σίαν ἀμέθεκτον, μεθεκτὸν δὲ αὐτὸν εἶναι τοῖς ἄξις πκατὰ τὴν θείαν καὶ θεοποιεῖν ἐνέργειαν, ὡς οἱ τῆς Ἐκκλη- σίας Θεολόγοι φασί» (ὅρα Τριφίδιον, ἐκδόσις Ἀθηνῶν, σελ. 154, στήλη καὶ παρὰγράφος 1η)· ἐνθ' αὐτὸς οὗτος ὁ ἅγιος Γρηγόριος λέγει, ὅτι ἐν τῷ Θεῷ παρατηροῦνται α') οὐσία, β') ἐνέργεια, γ') τριάς θείων ὑποστάσεων, καὶ κη- ρύττει ὅτι οὕτε ἡ θεία οὐσία μετέχεται, οὕτε αἱ θεαὶ ὑποστάσεις, ἀλλὰ μόνον ἡ θεία ἐνέργεια· ἐνθ' οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου τούτου Πατρὸς ἔχουσιν ὡς ἐξῆς αὐτολεξεῖ:

«Τριῶν ὄντων τοῦ Θεοῦ, οὐσίας, ἐνεργείας, τριάδος ἀποστάσεων θείων, οἱ κατηξιωμένοι τῷ Θεῷ ἠνδῶνται...»

«ἐπεὶ κατ' οὐσίαν οὐκ ἠνδῶνται τοὺς ἄξιους» δέδεικται. ΚΑΙ ΠΑΝΤΕΣ Οἱ ΘΕΟΛΟΓΟΙ ΜΑΡ- »ΤΥΡΟΥΣΙ ΚΑΤ' ΟΥΣΙΑΝ ΕἶΝΑΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΑΜΕ- »ΘΕΚΤΟΝ, ἡ δὲ καθ' ὑπόστασιν ἑνωσις μόνον διατελεῖ ντυγχάνουσα τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου, λείπεται κατ' ἐνέργειαν πτοὺς κατηξιωμένους ἐνοῦσθαι Θεῷ...» ἐνθ' οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ ἁγίου Γρηγορίου εἶνε σαφέστατοι καὶ δι' αὐτῶν ὁ ἅγιος Πατὴρ κηρύττει ὅτι, οὕτε ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ μετέχεται, οὕτε ἡ ὑπόστασις, διότι καθ' ὑπόστασιν ἠνδῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ Λόγου μόνος ὁ Θεοῦ ἀνθρώπος· ἐνθ' ὁ ἅγιος Γρηγόριος μεγαλοφωνεῖ ὅτι πάντες οἱ Θεολόγοι μαρτυροῦσιν, ὅτι ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀμέ- θεκτος· ἐνθ' ὁ ἅγιος Γρηγόριος κηρύττει μετὰ τῆς ἁγίας Συνόδου ἀναφανδόν, διαφανῶς, παρηνδῶς, κατὰ πάντων τῶν λεγόντων ὅτι ἡ θεία οὐσία μετέχεται· ἐν τούτοις ὁ κ. Μακράκης ἐπιμένει ὅτι τὸ τρισύνθετον του, τὸ θέτον ὡς τρίτον συστατικὸν τοῦ ἀνθρώπου μετοχὴν θείας οὐσίας ἁγίου Πνεύματος, ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν ἱερῶν Συνόδων καταδικαζομένη αὕτη πλάνη εἶνε ἀλήθεια κυρουμένη, λέγει, καὶ ἐπιστημονικῶς καὶ γραφι- κῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς· εἰς ἐπίματρον δέ, ἐνθ' ὁ ἅγιος Γρηγόριος κηρύττει ὅτι ἡ θεία οὐσία δὲν μετέχεται· ἐνθ' ὁ ἅγιος Πατὴρ λέγει ὅτι πάντες οἱ Θεολόγοι μαρτυ- ροῦσιν ὅτι ἡ θεία οὐσία εἶνε ἀμέθεκτος· ἐν τούτοις ὁ κ. Μακράκης τολμᾷ νὰ ἰσχυρισθῇ συγγέων καὶ παρεξηγῶν λόγους τινὰς τοῦ ἁγίου τούτου, ὅτι ὁ μέγας οὗτος τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ συμφωνεῖ πρὸς τὸ μακρακικὸν φρόνημα, ὅτι ἡ θεία οὐσία εἶνε μεθεκτὴ. Ἐνθ', ἂν τοῦτο ἦτο ἀληθές, ὁ ἅγιος Πατὴρ θὰ ἦτο ἀντιφατικὸς πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ πρὸς τοὺς ἰδίους αὐτοῦ λόγους, πρᾶγμα ὅπερ ἀδύνατον. Ἀλλ' ὁ ἅγιος Πατὴρ ἀποφαίνεται ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ πάντες οἱ Θεολόγοι θεω- ροῦσι τὴν θείαν οὐσίαν παντελῶς ἀμέθεκτον· ἂν δὲ ποτε εἴτε αὐτὸς οὗτος εἴτε ἄλλοι ἅγιοι πατέρες λέ- γουσιν ὅτι ἡ θεία οὐσία εἶνε μεθεκτὴ πως, εἶνε τοιαυτὴ μόνον κατὰ τὴν θείαν καὶ θεοποιεῖν αὐτῆς ἐνέργειαν, καὶ ὄχι αὐτὴ αὕτη.

Ἰδοὺ αὐτοὶ αὐτολεξεῖ οἱ λόγοι τοῦ Ἁγίου, ὁπισθεν τῶν ὁποίων μάτην ζητεῖ νὰ περιχαράκωσῃ τὴν τρισύνθετον πλάνην τοῦ ὁ κ. Μακράκης: «Ὁρᾷς; ἀμφότερα ἡμῖν ὑπὸ τῶν σεπτῶν Θεολόγων παρεδεδωμέν; καὶ ὡς ἀμέ- θεκτός ἐστιν ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ, καὶ μετεκτὴ πως, καὶ κοινοῦνται τῆς θείας φύσεως, καὶ οὐ κοινοῦνται οὐδα- μῶς; Δεῖ οὖν ἀμφότερα ἡμᾶς κηρεῖν καὶ εἰσεσθῆναι νεύσεως γινώσκοντες, καὶ τοὺς τῷ ἐνὶ γράμμῳ εἰς κατὰ τοῦ ἐτέρου, καὶ ταῦτα οἰομένους τὸ αὐτὸ ἐκεί- »περον, ὡς δυσσεβεῖς καὶ ἄφρονες ἀπ' ἀρροπίας, μὴ »δενὶ κατὰ μηδὲν τρόπον συγχωροῦντας ὑπερνωτίους ἐκου- »στοῖς ἡ ἀλλήλοις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τῶν τοιούτων, νομίζον »τοὺς ἁγίους, εἰδότας ἀνδρῶν μικρογνωμόνων· ὃν ὡς ἀλη- »θῶς τὴν δοῦσαν ταύτην τῆς ἐναντιώσεως. Νοῦν δ' ἔχοντι »καὶ σὺν νῷ μετὰ Θεοῦ σκοποῦντι πάντα συνδῶ καὶ »ρηθῆναι. Οὗτοι εἶνε αὐτολεξεῖ οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου ἀνδρός,

ή δι' ἐξήγησις αὐτῶν ἔχει ὡς ἐξῆς : αὐτοὶ θεοὶ πατέρες δύο πρὶν ἀπερὶ ἡμῶν εἶναι ὅτι κοινωνοῦμεν τῆς θείας φύσεως, ἀπ' ἑτέρου ὅτι οὐδαμῶς κοινωνοῦμεν. Καὶ πρὶν αὐτὰ ταῦτα λοιπὸν πρέπει νὰ τὰ παραδεχώμεθα καὶ νὰ ἔχωμεν ὡς μέτρον καὶ κανὼνα τῶν εὐσεβῶν φρονημάτων, καὶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μεταχειρίζονται τὸ ἐν κατὰ τοῦ ἄλλου καὶ νομίζουσιν ὅτι ἐκάτερά ταῦτα ταυτίζονται, ὑπάρχει νὰ τοὺς ἀποραπίζωμεν ὡς δυσσεβεῖς καὶ ἄφρονες, καὶ οὐκ ὅτι πρέπει εἰς κανὼνα κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ νομίζῃ ὅτι οἱ ἅγιοι πατέρες εἶνε ἀντιφατικοὶ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἀλλήλους, καὶ μέγιστα εἰς τοιαῦτα σπουδαῖα ζητήματα· διότι πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι τὸ νὰ ἔχωσι τοιαύτας ἐναντίας δοξασίας καὶ ἰδέας οὐδὲν εἶνε ἴδιον τῶν ἁγίων πατέρων, ἀλλὰ χαρακτηριστικὸν μικρονοῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' ὁ νουεχὴς ἄνθρωπος, πρῶτον μὲν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, λαμβάνων ὑπὸ σκέψιν ταῦτα, κεύριται ὅτι πάντα συνάδουσιν καὶ συμβιβάζονται πρὸς ἀλλήλους.

Τὸ δὲ νόημα τοῦ λόγου τούτου τοῦ ἁγίου Πατρὸς εἶνε τὸ ἐξῆς· Ἡ θεία οὐσία εἶνε ἀμέθεκτος· ἡ θεία οὐσία εἶνε μετεκτὴ πῶς· ἀμφοτέρως, ταῦτα εἶνε ἀληθῆ· ἀμφοτέρως ταῦτα εἶνε γνώμων εὐσεβείας· ἀλλ' ἀμφοτέρως ταῦτα δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, καὶ ἐκάτερον τούτων, ἐπειδὴ δὲν σημαίνει τὸ αὐτὸ, δὲν πρέπει νὰ ἀντιτίθεται κατὰ τοῦ ἑτέρου. Ὅταν λέγωμεν ὅτι ἡ θεία οὐσία εἶνε ἀμέθεκτος, πρέπει νὰ ἐννοῶμεν ὅτι αὐτὴ αὐτὴ ἡ οὐσία εἶνε ἀμέθεκτος. Ὅταν δὲ λέγωμεν ὅτι ἡ θεία οὐσία εἶνε τρόπον τινὰ μετεκτὴ, πρέπει νὰ ἐννοῶμεν ὅτι εἶνε μετεκτὴ μόνον κατὰ τὴν ἐξ αὐτῆς θεϊκὴν καὶ θεοποιὴν ἐνέργειαν. Διότι ἐν τῷ Θεῷ παρατηροῦνται τρία τινά, α') οὐσία, β') ἐνέργεια, γ') τρεῖς ὑποστάσεις· δὲν μετέχεται δὲ οὐτε ἡ θεία οὐσία, οὐτε αἱ θεαὶ ὑποστάσεις, ἀλλὰ μόνον ἡ θεία καὶ θεοποιὸς ἐνέργεια, καὶ μόνον δι' αὐτῆς λέγομεν ὅτι ἡ θεία οὐσία εἶνε μετεκτὴ πῶς. Ὅποτε οἱ θεοὶ πατέρες, λέγοντες τὴν θεϊκὴν οὐσίαν καὶ ἀμέθεκτον, καὶ μετεκτὴν πῶς, δὲν ἀντιφάσκουσι· καὶ ὅστις φρονεῖ ὅτι οἱ λόγοι αὗτοι λέγονται κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ εἶνε ἀντιφατικοὶ καὶ ποιεῖ κακὴν τοῦ γνώμονος τούτου τῆς εὐσεβείας χρῆσιν, μεταχειρίζομενος τὸ ἐν κατὰ τοῦ ἑτέρου, οὗτος εἶνε δυσσεβὴς καὶ ἄφρων. Εἰς δὲ τὴν κακὴν ταύτην χρῆσιν τοῦ γνώμονος τῆς εὐσεβείας συγγένοι καὶ παρὰ τοῦ νόημα αὐτοῦ ἐκτρέπεται ὁ κ. Μακράκης· ἀλλ' οὗτος ἀποραπίζεται ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πατρὸς παρὰ στατὰ διακηρύττοντος μετὰ τῆς ἁγίας Συνόδου ὅτι ἡ θεία οὐσία εἶνε παντελῶς ἀμέθεκτος αὐτὴ αὐτὴ, καὶ δὲν γίνεται ἐπομένως τρίτον τοῦ ἀνθρώπου συστατικόν, μετεκτὴ δὲ πῶς εἶνε ἡ θεία οὐσία μόνον κατὰ τὴν ἐξ αὐτῆς θεϊκὴν καὶ θεοποιὴν ἐνέργειαν, ἥτις δὲν εἶνε οὐσία· καὶ δὲν ὑπάρχει ἐπομένως θεία οὐσία ἁγίου Πνεύματος τρίτον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ συστατικόν.

Προσέχετε λοιπόν, Χριστιανοί, ὅσοι ἀναγινώσκετε τὴν ἐφημερίδα τοῦ κ. Μακράκη, μὴ φρονεῖτε καὶ μὴ λέγετε, ὅτι ἡ οὐσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἶνε μετεκτὴ, καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ ἄνθρωπος εἶνε τρισύνθετος, διὰ τὰ μὴ καταδι-

κασθῆτε καὶ σεῖς μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ τριπλὸν ἀνάθεμα· διότι ἡ ἀπόφασις τῆς ἁγίας Συνόδου λέγει : «Τοῖς φρονήσι καὶ λέγουσι μετεκτὴν τὴν θεϊκὴν οὐσίαν εἶναι, καὶ ὁμολογοῦσι δὲ ἀλυττον αὐτὴν παντελῶς εἶναι καὶ ἀμέθεκτον, μετεκτὴν δὲ τὴν ἐξ αὐτῆς χάριν τε καὶ ἐνέργειαν, ἀνάθεμα τρίς.»

Κ. Α. Διαλυσμας

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ», ΤΜΗΜΑ ΠΥΡΓΟΥ

Πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» Ἀθῆναις

Ἐκθεσις περὶ τῆς ἐκτέλεσης κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον.

Κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐξήκολούθησε κανονικῶς ἡ διδασκαλία ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Ἀπόρων Παιδῶν τοῦ Τμήματος.

Ἐν δὲ τῇ Σχολῇ τοῦ Λαοῦ ἐδίδασκαν ἐπὶ διαφόρων θρησκευτικῶν θεμάτων ὁ ἱεροκλῆρξ τοῦ Νομοῦ Ἑλίας κ. Χαρίτων Παπαδόπουλος, ἀρχιμανδρίτης, ὁ ἀδελφωτάτος ἱερεὺς κ. Βασίλειος Ἀθωακόπουλος καὶ ὁ ἱατρός κ. Κωνσταντῖνος Σακελλαρίου.

Ἡ ἡμέρα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἑορτὴ τοῦ Τμήματος ἡμῶν, ἐπισημασθεὶς διὰ λαμπρῆς χριστιανικῆς, φιλολογικῆς καὶ μουσικῆς ἐσπερίδας, εὐεργετικῆς ὑπὲρ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παιδῶν. Κατ' αὐτὴν χορὸς ἐκ μαθητῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διδασκαλίσσης Ἑλπίδος Πετρίδου ἐψάλε, συνοδευόμενος καὶ τῆς Φιλαρμονικῆς, ὅμιλον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἔσχα καὶ ξενιτευμένου Ἑλλήνου. Ὀμιλήσαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς λόγοι οἱ ἑνδρες.

Νικόλ. Μαρτίνης, προλόγος τῆς Θεολογίας· περὶ τοῦ Πάπα ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Βασίλ. Τατρίδης, ἐπιθεωρητὴς τῶν δημοτικῶν σχολείων· περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως ἐν Ἑλλάδι.

Ἄνδρ. Παπαδημητρίου, νομομηχανικός· περὶ τῆς χρησιμότητος τῶν δασῶν καὶ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δεινδροφυτειῶν.

Ἰωάννης Καμπούρης, λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ· περὶ τῆς ψυχολογικῆς αἰτίας τῆς ἐπιβαλλούσης εἰς τοὺς λαοὺς τὴν ἐν ταῖς μάχαις καταφρόνησιν τοῦ θανάτου καὶ

Παρασκευᾶς Νικολόπουλος, καθηγητὴς· περὶ ἱστορικῶν γεγονότων ἀναγομένων εἰς τὴν δράσιν τῶν προγόνων ἡμῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Τέλος ἡ Φιλαρμονικὴ «Ὁρφεὺς» ἀνέκρουσεν ἐνθουσιῶδη ὕμνον, τὸ δὲ πλῆθος ἀπῆλθεν εἰς ἄκρον εὐχαριστημένον ἐκ τῆς ἐπιτυχίας, μετ' ἧς διεξήχθη ἡ φιλανθρωπικὴ αὐτῇ χριστιανικῇ πανήγυρις ἐν τῇ Σχολῇ ἡμῶν τῇ καταυγαζομένῃ διὰ πολυφῶν ἀσετυλίνης.

Ἐν Πύργῳ τῇ 1ῃ Φεβρουαρίου 1902.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐφορείας τοῦ Τμήματος
Πέτρος Πετρόπουλος

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΑΜΙΑΚΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Εἰσπράξεις		Ἐξόδα	
1901 Ἰανουαρίου 1. Τὰ μετρητὰ	Δρ. 627.80	Ἐνοίκιον αἰθούσης Κηρύγματος μέχρι 31	
Ἀπὸ πώλησιν 7 σερῶν καὶ 73 σωμάτων		Ἀγίουστον 1901	Δρ. 400.—
«Ἀναπλάσεως»	» 284.50	Ἐξόδα φωτισμοῦ, συντηρήσεως καθεδρῶν	» 484.85
Ἀπὸ πώλησιν φύλλων	» 107.40	καὶ καθαρῶν	» 200.—
Ἀπὸ 33 σώματα ἈΨυχολογικῶν Μελετῶν	» 111.—	Διὰ τὸ Ἐπαρχικὸν Κήρυγμα	
Ἀπὸ συνδρομᾶς μελῶν καὶ αἰθούσης	» 658.95	Ἰσοστάθ διὰ τὴν πώλησιν βιβλίων καὶ σω-	
Ἀπὸ δωρεᾶς	» 100.—	μάτων «Ἀναπλάσεως» καὶ εἰσπράξεων	» 189.80
Ἀπὸ τόκους 4 λαχειοφόρων	» 78.80	συνδρομῶν μελῶν καὶ Τμήματος	» 272.90
	Δρ. 1968.45	Δημοσιεύσεις ἐφημερίδων καὶ ἔξοδα Συλλόγου	» 420.90
		Ἵπλοισιν ἐν τῷ Ταμίῳ	Δρ. 1968.45

Καθὼς παρατηρεῖτε εἰς τὸν ἀνωτέρω ἱστολογισμόν, καὶ πάλιν ἐξέτας τὰ ἔξοδα τοῦ Συλλόγου ὑπερέβαιον τὰ εἰσπράξεις, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλως νὰ γείνη, ἀπὸ εἰσπράξεων ὀλίγα, τὰ δι' ἔξοδα ἦσαν ἐπιτακτικὰ, καὶ ἰδίως ταῦτα ἐδικαιολογήσαν διὰ τὸ Θεῖον Κήρυγμα, διὰ τὸ ὅτι οὗτος ὁ Σύλλογος εἶνε δικτατορικός νὰ ἐξοδεύη καὶ τὸν τελευταῖόν του ὅσον. Καὶ καθυπό εἰσπράξεων μόνον εἶχε Δρ. 758.95, διότι τὰ ἄλλα ἦσαν εἰσπράξεις ἐκ πωλήσεως βιβλίων καὶ σωμάτων τοῦ Συλλόγου, δηλαδὴ ἐλάττωσις τοῦ Κεφαλαίου του, τὰ δὲ ἔξοδα ἀνῆλθον εἰς Δρ. 1547.55, δηλαδὴ εἰς τὸ διπλάσιον τῶν εἰσπράξεων του. Ἦτε θὰ ἐννοηθῇ ἀπὸ τοὺς τίσους κεφαλαιοῦχους, τοὺς διαθέτοντας Κεφάλαια διὰ σκοποὺς ἄλλους ἢ τὸν ὀφειλόμενον, ὅτι πρέπει νὰ συνδράμωσι τὸ Θεῖον Κήρυγμα ;

Ἡ δὲ περιουσία τοῦ Συλλόγου κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1901 εἶνε ὡς ἐξῆς :

4 λαχειοφόροι Ὀμολογίαι τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ὑπ' ἀριθ. 33124, 33125, 33126, 120466, ἐν τῇ ἑξίᾳ τῶν ὁποίων ἐμπιπύρεται καὶ ἡ γιλιόδραχμος δωρεὰ τοῦ κ. Ἀντιπροέδρου δι' ἀνέ-
γερσιν Καταστήματος τοῦ Συλλόγου, πρὸς Δρ. 670
Τὰ μετρητὰ ὡς ἑνὶ

Ἀξία σωμάτων «Ἀναπλάσεως»

930 σώματα «Ψυχολογικῶν Μελετῶν» πρὸς Δρ. 2 ἑκάστον

Ὁ Ταμίος

Γ. Στρατούλης

Ἀθῆναι 31 Δεκεμβρίου 1901.

Ἐξελέγξαντες τοὺς ἄνω λογορισμούς, τὰς τε εἰσπράξεις καὶ τὰ ἔξοδα, διεικτιλομένην μὲ τὰς ἀποδείξεις των, εὐρομεν ὅτι ἔχουσιν ὅλα ἐν τάξει καὶ πλήρῃ ἀκριβείᾳ, συμφωνῶν μὲ τὰς ἀποδείξεις καὶ τὰ ἐντάλματα.

1. Σιδερίδης

Χ. Μυρόπουλος

Ν. Καραδούρης

ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὴν προσεχῇ Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας γενήσεται ἐν Πειραιεὶ ἐορτὴ ὑπὸ τοῦ ἐκεί Τμήματος, καὶ ἦν ἐν μὲν τῷ κατ' οὐδὲν. Σπυρίδωνος τὴν πρῶτην θὰ ὀμιλήσῃ, ὁ κ. Μ. Γαλανός. Τὴν 3ην δὲ μ. μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ζαν-νείου Ὁρφανοτροφείου, μετὰ βραχὺν πρόλογον τοῦ σεβ. Μητρο. Πενταπόλεως κ. Νεκταρίου, θὰ ὀμιλήσωσιν οἱ κ. κ. Γ. Μακρὺς καὶ Μ. Γαλανός· θὰ ψαλῶσι δὲ καὶ διὰ-φορα ἔσχατα ὑπὸ ἐκκλησ. χοροῦ διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς μουσικοῦ κ. Γ. Σακελλαρίου.

Θὰ παρίστανται δὲ ὁ σεβ. Κλῆρος, αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, οἱ πρόεδροι τῶν Σωματείων καὶ πάντες οἱ εὐαρεστούμενοι.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κατ' αὐτὰς ἀποπερατοῦται ἡ ἐκδοσις τῆς «Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» τοῦ καθηγητοῦ κ. Νικολάου Ἀμβρόζη, συγ-γραφῆς τοῦ πολυκρότου Ραββίνου Ἰσαὰκ Μ.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἐγγράφοντας συνδρομητὰς εἰς αὐτὴν νὰ μὴ ἐπιστρέψωσιν ἐγκρίτως τὰς ἀγγελίας των ὅπως λη-φθῶσιν ὑπ' ὄψιν.

Ἡ τιμὴ τοῦ διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς τοῦ ἐσωτερικοῦ θὰ ᾖ Δρ. 2, διὰ τοὺς μὴ Δρ. 3-50. Διὰ τοὺς τοῦ ἐξωτε-ρικοῦ φρ. χρ. 2 διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς φρ. 3.

Ἀντίτυπα θέλουσι κυκλοφορεῖν περὶ τὰ τέλη τῆς προ-σεχοῦς ἐβδομάδος.

Ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλείου.

ΤΑΜΙΑΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

Εισπράξεις		Δαπάναι	
1901 'Ιανουάριος. Τ'ε μετρητά	Δρ. 1365.95	Δι' εμβισίην του συγγραφέως τ'ης ἐρμηνείας του κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου	Δρ. 1000.—
Πώλησις 54 Εὐαγγελίων χροισθ.	» 165 50	Διὰ βιβλιοδέτησιν 482 Εὐαγγελίων	» 96.40
» 1250 » ἀπλών	» 1308.40	Ποσοστὸν πρᾶκτορος ἕως 30 'Ιουνίου	» 294.65
	Δρ. 2839.85	Μισθοδοσίαν του » » »	» 300.—
		Μικρὰ ἄλλα ἐξόδα » » »	» 26.70
		» 1717.75	
		» 1122.10	
		Δρ. 2839.85	

Κύριε Πρόεδρε,

Ἡ λογοδοσία αὐτῇ τοῦ 'Γερογραφικοῦ Τμήματος δεικνύει μόνον τὴν πώλησιν σωμάτων Εὐαγγελίων, καθὼς καὶ τὰ ἐξόδα μέχρι τῆς 30ῆς τοῦ 'Ιουνίου 1901· διότι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡς εἶνε γνωστὸν εἰς τὸ Συμβούλιον, ἐξεχωρήσαμεν τὴν ἀποκλειστικὴν πώλησιν εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς « Ἀναπλάσεως » μὲ τιμὴν μικροτέραν σχεδὸν ἀφ' ἧς ἰστοίχισε τὸ ἔργον, διὰ νὰ γείνη ἡ διάδοσις εὐκολυτέρα καὶ πλέον γενικὴ, καὶ διὰ νὰ μὴ ᾖ ὁ Σύλλογος ὑπόχρεως εἰς ποσοστὰ διὰ τὴν πώλησιν οὗτε διὰ μισθοδοσίαν τιν, τοῦθ' ὅπερ εὐρομεν συμφερότερον, διότι μὲ τὸ προηγουμένον σύστημα κατελήγομεν εἰς ἐπιζημιώτερον συμπέρασμα. Συμφώνως δὲ μὲ τὴν σύμβασιν αὐτὴν, τὸ τρίτον τῆς ἀξίας θέλει καταβληθῇ εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ 'Γερογραφικοῦ Τμήματος τὴν 30ὴν 'Ιουνίου 1902 καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐκτός ἐκ πωληθῶσιν, ὡς ἐλπίζομεν, εἰς συντομώτερον χρονικὸν διάστημα τὰ Εὐαγγέλια.

Ἡ δὲ παρὰ τῆς Τραπεζῆς Γ. Σκουζῆ κατάθεσις ἐπ' ὀνόματι τοῦ Συλλόγου, συμφώνως μὲ τὴν δοθείσαν ἀποδείξιν παρὰ τῆς εἰρημένης Τραπεζῆς, ἔχει ὡς ἐξῆς τῇ 31 Δεκεμβρίου 1901 :

1901 'Ιανουαρίου 1. Κεφάλαιον	Δρ. 12952.45
Τόκοι Α' ἐξαμηνίας 1901 3 ο/ο	» 191.25
Τόκοι Β' ἐξαμηνίας 1901 3 ο/ο	» 197.14
	» 13343.85
Προστιθεμένου τοῦ ἔνω ὑπολοίπου εἰς μετρητά	» 1122.10
Ὅσα ἔχει λαμβάνειν παρὰ τοῦ Βιβλιοπωλείου ἀνθ' ἔδων	
ἐξεχώρησε τὸ ὑπόλοιπον σωμάτων τῶν Εὐαγγελίων	» 4055.75
Ἐν ὅλῳ	Δρ. 18521.70

Αὕτη εἶνε ἡ ὅλη περιουσία τοῦ 'Γερογραφικοῦ Τμήματος τοῦ Συλλόγου θετικὴ ἐλκττωθεῖσα μὲν ὀλίγον τοῦ ἀρχικοῦ Κεφαλαίου, λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὅψιν ὅτι ἔχομεν ἀπὸ τοῦδε διπληνῆσαι καὶ δραχμὰς χιλίας (1000) διὰ τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον εἶνε λίαν εὐχάριστον διὰ τὴν καθόλου ἔποσιν.

Ὁ Ταμίας

Γ. Στρατοῦλης

'Αθήναι 31 Δεκεμβρίου 1901.

Ἐξελέγξαντες τοὺς ἔνω λογαριασμούς, τὰς τε εἰσπράξεις καὶ τὰ ἐξόδα δεδικαιολογημένα μὲ τὰς ἀποδείξεις των, εὐρομεν ὅτι ἔχουσιν ὅλα ἐν τάξει καὶ πλήρῃ ἀκριβείᾳ.

Οἱ ἐλεγχταί

Ι. Σιδερίδης

Χ. Μυτιρόπουλος

Ν. Καργαδούρης

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπειδὴ πλείστοι ἐκ τῶν ἀκρατῶν τῶν κηρυγμάτων τοῦ Συλλόγου μας, ἐκφράζοντες τὴν χαρὰν των διὰ τὴν εἰς 'Αθήνας ἐπάνοδον τοῦ πανοσιολογιωτάτου Ιερομονάχου καὶ πνευματικοῦ Σωφρονίου Κεχαγιόγλου, μὲς ἐρωτῶσι περὶ τῆς κατοικίας του, φέρομεν εἰς γνῶσιν αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐνδιαφερομένων κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας μέλιστας ἡμέρας τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς, ὅτι ὁ πατὴρ Σωφρόνιος κατήχησε παρὰ τὴν Πύλῃν τῆς Ἀγορᾶς, εἰς ἐδρὸν Ποιήτης, ἀριθ. 10, δέχεται δὲ καὶ ἐκάστην μετὰ μεσήμερίαν, καθόσον τὰς προμεσημερινὰς ὥρας διέθεσεν εἰς μεταβάσεις κατ' οἴκους διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἐξομολογηθῶσι πονοκί.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΠΕΜΠΤΗ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐν Πειραιεὶ ἐμιλήσει ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὁρφάνοτροφίῳ, ὡραν 7—8 μ. μ. ὁ κ. Γεώργιος Σ. Μακρῆς.

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ δευτέρᾳ Δημοτικῇ Σχολῇ τῶν ἀρρένων, παρὰ τὰ Γραφεῖα τῆς « Ἀναπλάσεως » ὡρα 6 1)2—7 1)2 μ. μ., ἐμιλήσει ὁ Ἀρχ. κ. Παν. Δουληγέρης. Ἐν δὲ τῷ ναῷ τῆς Ἀγ. Εἰρήνης ὡρ. 4 1)2—5 1)2 μ. μ. ὁ Ἀρχ. κ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἐν Πειραιεὶ, ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὁρφάνοτροφίῳ, ὡρα 3 1)2—4 1)2 μ. μ., ἐμιλήσουσιν οἱ κ. κ. Γ. Μακρῆς καὶ Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΡ. Γ. Ζ. ΔΙΑΔΗΣΜΑ

66—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—66